

Ey İnsan

– Abdurrahman · 07 Temmuz 2011

EY İNSAN

Ey insan sen ki umut dedin ama umutsuzluğun peşinden ilk koşan sen oldun. Alçakgönüllü gibi göründün ama hep gururunun altında kaldın. Ey insan sen ki hep sevilmek arzulanmak istedin. Sevmekten ve vermekten uzak.

Sen ki önce insanlık dedin ama insan hummanın, acziyetin, vahşetin içindeyken sen hangi zevk-i sefa partisinde mutluluktan nasıl uçarımın hesabını yaptın.

Ey insan sen ki açlık, yoksulluk edebiyatı yapıp aynı zamanda elindekini nereye harcayacağını hesabını yapıyordun.

Ey insan sen ki hep acı çektin acılar uğrağın oldu ama sen hiç acı çekmemiş gibi yaşadın, Acıları ortadan kaldırmaya imkanın varken bile.

Ey insan sen ki saygınlığın saygıda, değerde olduğunu biliyordun ama saygınlığı şanda, şöhrette, makamda ve parada aradın. Sen ki adalete, erdeme, doğruya ve dürüstlüğe inandın ama şirin görünmek için faziletsizliğin, erdemsizliğin, adaletsizliğin uygulayıcısı oldun. Ey insan sen ki insanları barışa davet ettin ama barışa savaşı koşul sayarak.

Sen ki karanlıktan kurtulmanın aydınlık olduğunu biliyordun ama karanlığı kendine yol edinerek.

Sen ki sorumluluk için galu bela dedin. Tamam dedin ama ilk kaçan sen olarak.

Ey insan sen ki emaneti dağlardan aldın ama ilk ihanet eden sen oldun. Sen ki insanlığı hep dilinle yücelttin. Oysa sadece insan kıyafeti giymiş bir yaratıktan öte geçmeden. Ey insan sen ki peygamberine bağlılıkta çok ilerde gibiydin ama peygamberi yalnız başına savaşa göndermekten, git rabbisle savaş demekten de geri durmadın.

Ey insan sen ki hıfıl fudul dedin ama ilk hakkı ihlal eden de sen oldun.

Güven istedin, güvenlik dedin ama güvensizliği sen ilkeleştirdin.

Ey insan sen ki musaya inanmadın Samire inandığın kadar.

İsaya inandın ama inanmanın karşılığında çarmıha gerilmesini bedel göstererek.

Ey insan sen ki birlik ve birleştiricilikten bahsettin ama ayrışmanın cazibesinden kurtulamadan.

Ey insan sen ki sevablara tutunmanın kurtuluş olduğunu biliyorken günahların sevabından kurtulamadın.

Ey insan sen ki eleştirilmenin insanı olgunlaştırdığını söyledin ama hiçbir zaman alınganlık hastalığından kurtulmadın.

Ey insan sen ki kendine hiçbir zaman toz kondurmadın ama başkalarını da yerden yere vurmaktan geri kalmadın.

Ey insan sen ki hep şeffaf olmayı istedin ama sen şeffaflığı kirliliklerini örtmek için kullandın.

Ey insan sen ki dik durmanın ne kadar onurlu ve haysiyetinin ne kadar yüce olduğunu söyledin ama çıkarın için ne kadar dalkavukluk ve yalakalık varsa kullanmadan geri kalmadın.

Ey insan sen ki ahireti biliyordun ama dünyadan vazgeçmeyerek.
Ey insan sen ki zulme uğradın ama zalimliği de hiçbir zaman bırakmadan.
Ey insan sen ki habili insanın özü olarak bildin ama her zaman kabilin sözüyle hareket ettin
Ey insan sen ki özgürlüğün özü gürlük olduğunu biliyordun ama kendi özgürlüğün kendine taptığın ve kendine secde ettiğinle kaldı
Ey insan sen ki zorbanın önünde aşağılandın buna rağmen sana zorbalık edenlere şükretmekten de geri kalmadın. Zorbayı zorlamadın.Avuntunun denizinde boğuldun.
Ey insan sen ki yüzünü hep masivaya döndün maverayı ıskalayarak
Ey insan sen ki davaların adamı olmak varken adamların adamı oldun.
Ey insan sen ki kendini çok yüce sayıyorsun.Oysa bir hiçsin balçıktan ,çamurdan,topraktan bir damla kandan yaratıldığını unutarak.

Abdurrahman ÖRNEK